

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, rozhodl v hlavním líčení konaném dne 16. prosince 2013 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Petra Černého a přísedících Ing. Ladislavy Musilové a Václava Hejpetra, v trestní věci obžalovaného [jméno] [příjmení],

takto:

Obžalovaný

[jméno] [příjmení],

nar. [datum narození] v [obec], osoba samostatně výdělečně činná, trvale bytem [adresa], nyní ve vazbě ve Vazební věznici Ministerstva spravedlnosti České republiky v Českých Budějovicích,

u znává se vinným, že

- I. dne 19.5.2013 v době mezi 16.45 hod. a 16:58 hod. v Pelhřimově na vstupní chodbě restaurace Hodovna Na Kolíbce, v ulici Příkopy čp. 25, po předchozí úvaze, které předcházela konflikt s číšníkem [jméno] [příjmení], [datum narození], a hádka o zaplacení objednaného jídla a jeho vykázaní číšníkem z restaurace, provázené z jeho strany slovními hrozbami, a krátce poté, co se po odchodu z restaurace, pravděpodobně v místě bydlíště, ozbrojil a na místo se vrátil, s cílem pomstít se a tohoto číšníka usmrtit, ze vzdálenosti asi 2 metrů opakovaně, nejméně dvakrát, úmyslně vystřelil na poškozeného [jméno] [příjmení] z krátké ruční palné zbraně, a to samonabíjecí pistole zn. ČZ model 27 ráže 7,65 mm Browning, výrobní [číslo] kdy střely zasáhly levé podžebří, obličej a levou ruku, v důsledku čehož poškozený utrpěl průstřel obličej, při němž došlo k ztrátě 3. a 4. zubu vlevo nahoře, zástřel břicha s následným operativním odstraněním sleziny a průstřel levé ruky s tříštivou zlomeninou těla 1. záprstní kůstky, tedy těžká zranění s dobou léčení kolem 3 měsíců, přičemž bez včasné a specializované lékařské péče by byl poškozený ohrožen na životě, neboť při ranách v dutině ústní hrozilo vdechnutí krve a dušení až udušení, poranění

sleziny hrozilo zakrvácením dutiny břišní, při zástřelu břicha mohlo dále dojít i k poškození dalších životně důležitých orgánů jako je tlusté střevo nebo levá plíce, v případě zasažení krkavice by došlo nejspíše k vykrvácení i při sebevčasnější a sebespecializovanější lékařské pomoci,

2) v roce 2001 si nálezem ve věcech po zemřelém otci bez povolení opatřil a převážně v místě svého trvalého bydliště v [obec], [adresa], do svého zadržení dne 19.5.2013 v 17:03 hodin v Pelhřimově před restaurací Hodovna Na Kolíbce přechovával samonabíjecí pistolí ČZ model 27 ráže 7,65 mm Browning, výrobní [číslo] tuzemské výroby, včetně 2 ks zásobníků a nejméně 15-ti ks nábojů ráže 7,65 mm Browning rážově příslušných k této zbraní, která je zbraní podléhající registraci ve smyslu zákona o zbraních a střelivu č. 119/2002 Sb.,

tedy

ad 1) dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil po předchozím uvážení, jehož se dopustil v úmyslu čin spáchat, avšak k dokonání činu nedošlo,

ad 2) bez povolení sobě opatřil a přechovával střelnou zbraň,

čímž spáchal

ad 1) zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku

ad 2) přečin nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku.

a odsuzuje se z a t o

Podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na 14 (čtrnáct) let a 6 (šest) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. c), odst. 3 tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty a to samonabíjecí pistole ČZ model 27, ráže 7,65 mm Browning, výrobní [číslo] ks zásobníků a 4 ks nábojů ráže 7,65 mm Browning.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit na náhradu škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, IČ: 41197518, se sídlem Orlická 4/2020, 130 00 Praha 3, částku 255.475,29 Kč.

Podle § 219 odst. 1 tr. řádu se poškozený [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], odkazu je se svým uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Obžalobou státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře byl před soud postaven obviněný [jméno] [příjmení], kterému bylo kladeno za vinu spáchání výše uvedených trestných činů.

I.

Dokazování a skutkový stav

Krajský soud v rámci hlavního líčení provedl dokazování výsledkem poškozeného [jméno] [příjmení], svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] (totožnost těchto svědků byla utajena dle ust. § 55 odst. 2 tr.ř.), svědkyň [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], se souhlasem stran byly

přečteny výslechy svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a dále pak úřední záznamy o podání vysvětlení [jméno] [příjmení], [příjmení] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Osobně slyšení byli znalci, a sice znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, MUDr. František Vorel, CSc., a znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie v osobách MUDr. Marty Holanové a PhDr. Marty Skulové. Samozřejmě nebylo při rozhodování vycházeno toliko z těchto posudků, ale též z posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, který byl se souhlasem stran čten, stejně jako posudek o ceně zbraně a zásobníků. K žádosti obhajoby dále byli vyslechnuti znalci, kteří vypracovávali posudky z oboru kriminalistika, odvětví balistika a fyzikální chemie (v osobách pracovníků Kriminalistického ústavu v Praze pplk. Ing. Petr Tůmy a pplk. Mgr. Veroniky Sekyrové).

Listinné důkazy byly v této trestní věci zastoupeny úředními záznamy, lékařskými zprávami, protokolem o ohledání místa činu s plánkem, fotodokumentací a videodokumentací, protokolem o odběru pachových stop, záznamem o výjezdu záchranné služby, protokolem o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, protokoly o vydání věci, usnesením a potvrzením o vrácení věci, protokolem o prohlídce těla s fotodokumentací, výpisy z evidence zbraní a držitelů zbraní, popisem zbraně, úředním záznamem a fotodokumentací zranění poškozeného a kulky zajištěné při jeho operaci v Nemocnici České Budějovice, osobními výkazy obviněného. Strany nepožadovaly fyzicky prohlédnout důkaz věcný – pistoli ČZ model 27, ráže 7,65 mm Browning, výrobní [číslo] se dvěma zásobníky a 4 ks nábojů ráže 7,65 mm Browning.

Podle § 213 odst. 2 tr. řádu však k žádosti stran byla čtena specifikace nároku na náhrady škody a hodnoty bolestného, které předložil poškozený [jméno] [příjmení]. Co se uplatněného nároku na náhrady škody týká, zde byl k žádosti obhajoby vyslechnut též zpracovatel tohoto lékařského posudku MUDr. Křikava. Po jeho výslechu pak byla předložena kvitance o zaplacení poškozeným [příjmení] požadované náhrady škody, což též potvrdil zmocněnec poškozeného.

Obžalovaný je osobou, která v minulosti byla dvakrát soudně trestána, když v roce 1998 to bylo odsouzení za trestné činy útok na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a) tr.zákona a výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr.zákona, přičemž trest obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin, který mu byl rozhodnutím Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 21.10.1998, sp.zn. 2T 154/98, za tyto trestné činy uložen, vykonal dne 20.12.1999. V roce 1997 konkrétně dne 3.7.1997 byl obžalovaný Okresním soudem v Pelhřimově ve věci sp.zn. 2T 138/97 postižen za trestné činy maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr.zákona a ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201a odst. 1 tr.zákona, přičemž uložený peněžitý trest ve výměře 10.000 Kč obžalovaný zaplatil dne 10.9.1997. Následně došlo k zahlazení tohoto odsouzení. Výkon trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel v délce 4 let byl ukončen dne 21.6.2000, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti s tím, že obžalovaný se ve stanovené zkušební době dne 22.10.2002 osvědčil. V současné době tak na něj nutno hledět jako na osobu dosud soudně netrestanou.

Pokud jde o jeho osobní poměry, jedná se o jedince, který je rozvedený, bezdětný, žijící osaměle, zneužívající alkoholické nápoje v takové míře, že u něj došlo k rozvoji alkoholismu ve třetím stadiu alkoholové závislosti. Obžalovaný před vzetím do vazby pracoval jako nástrojař v Jihočeské nástrojárně s příjmem ve výši 15.000 Kč měsíčně. V minulosti pracoval též jako lodní mechanik, nebyl léčen psychiatricky ani pro závislost na drogách.

Co se týče jednání, jež je mu kladeno za vinu, k tomu se vyjádřil tak, že se jednalo spíše o shodu náhod a nešťastnou náhodu, že střílel poškozeného. Pohádal se s ním kvůli tomu, že chtěl zaplatit pouze to, co si objednal, a nechtěl platit nic navíc, co po něm poškozený požadoval. Prohlásil, že zbraň, kterou poškozeného posléze postřelil, měl u sebe, pro tu si domů nešel. Pistoli má po svém otci, našel ji v kabátě po jeho smrti v roce 2001, občas ji nosil pro svoji

obranu, neboť byl jednou přeřazen. Kritického dne na něj dolehla samota, chtěl si s někým popovídat, šel ven z bytu, zašel se najíst do restaurace. Urazil ho dotaz číšníka, zda má dost peněz na to, aby zaplatil víno a steak, následně dostal pouze víno, zaplatil stokorunou a číšník po něm chtěl zaplatit i jídlo, obžalovaný mu proto dal 300 Kč. Chtěl vrátit peníze za víno, ale číšník si chtěl nechat celou sumu, hádal se s ním a posléze ho vyhnal pryč. Vyšel ven, za rohem restaurace se zastavil, slyšel hovor o tomto incidentu z okna vedoucího do kuchyně restaurace, vrátil se do restaurace s tím, že chtěl, aby mu číšník vrátil část peněz, co mu obžalovaný zaplatil. Tento mu řekl, že mu nic nedá, vyháněl ho ven, přičemž došlo k postrkování. Přitom obžalovaný vyndal pistoli, ale nechtěl střílet, jen ji vyndal z kapsy a při postrkování došlo k výstřelu. S poškozeným v ten okamžik byli od sebe asi 1 m. Neví, kam letěla tato kulka, zřejmě ji dostal poškozený do břicha, přičemž obžalovaný ukazoval, že držel pistoli v úrovni pasu, pistolí nemířil. Druhá rána pak vyšla spíše z leknutí, protože pistole měla být zajištěna. Po výstřelech odešel pryč, výstřely byly okamžitě po sobě, nebyla mezi nimi žádná prodleva. Mezi tím, kdy byl vyhozen z restaurace a okamžikem, kdy se vrátil, uplynulo asi 10 minut. Doma pil ten den víno (asi 1,5 litru), udeřil se i do hlavy. Neví, kolik toho vypil v restauraci, neví, co udělal bezprostředně po výstřelech. Policie mu vyndala pistoli z kapsy, a to asi u kalhot. Pod vlivem alkoholu se v té době necítil, pil víno od pátku večera. Z pistole předtím nikdy nestřílel, s ní se chtěl vychloubat před jednou slečnou z kavárny, se kterou se pohádal, chtěla, aby šel pryč, pistoli, kterou si vzal doma a chtěl jí této slečně ukázat, jí už ukázat nestačil.

Proběhl i výslech utajovaného svědka, který je veden pod pseudonymem Lubomír Dvořák. Ten vypověděl tak, že kritického dne v restauraci Hodovna Na Kolíbce v Pelhřimově zaregistroval spolu se známým slovní konflikt mezi číšníkem a jedním z hostů. Podle jeho názoru to bylo kvůli nespokojenosti muže s jídlem či obsluhou. Ten konflikt byl vulgární, tento muž začal číšníka vulgárně napadat, číšník ho vyzval, aby zaplatil a vypadl z restaurace. Při tomto konfliktu se číšník choval velice klidně, bylo vidět, že je mu to nepříjemné řešit, protože v té době byla venkovní restaurace dosti obsazena. Při konfliktu ten muž zpočátku seděl, poté tam začal pobíhat a přitom říkal svoje pocity, jako že: „Je to hrozný, co si to lidi dovolujou.“ Při konfliktu k žádnému fyzickému napadení nedošlo. Trvalo to asi 10 minut, poté muž číšníkovi zaplatil a odcházel a ve venkovní zahrádce směrem k číšníkovi zakřičel: „... mohlo by ti jít o život“. Poté restauraci opustil. Po několika minutách šel svědek na toaletu a mluvil s číšníkem, který měl s tímto mužem konflikt, tento mu říkal, že vůbec neví, kdo ten muž byl, že to byl asi nějaký blázen. Asi po 15-ti minutách šel na toaletu kamarád svědka a v době, kdy byl na toaletě, přišel ten muž, co měl konflikt s číšníkem. Všechny v restauraci hlasitě pozdravil, choval se ale zvláště až nervózně. Sedl si ke stolu, ze kterého sledoval pohyb na chodbě, která spojuje venkovní zahrádku s vnitřními prostory restaurace. V té době vyšel kamarád svědka z toalety a ten muž šel dovnitř restaurace. Asi po minutě se z vnitřních prostor restaurace ozvaly dva výstřely jdoucí docela rychle za sebou. Pak z restaurace vyběhl číšník, kterému z hlavy tekla spousta krve, držel si ji nějakým hadrem a držel si i břicho. Když vybíhal, tak k němu svědek šel a ještě na zahrádce se ho ptal, co se mu stalo. Poškozený odkryl hadr z obličeje, bylo vidět, že má nad horním rtem díru, a řekl: „Ten hajzl mě trefil plynovou pistolí“. Potom vyběhli před restauraci na chodník, zavolali s kamarádem policii a záchranku a tento svědek poskytoval postřelenému první pomoc. Kamarád svědka pak střílejícího muže, který v té době vyšel z restaurace ven, uklidňoval. Svědek zaslechl, jak ten muž říkal něco v tom smyslu, co se tam stalo, že tam někdo střílel, ale on to nebyl. Po krátké době přijela na místo hlídka policie, která zjišťovala, kdo střílel, číšník označil tohoto muže, policisté ho zajistili a našli u něj pistoli, průkaz námořníka a pár drobných. Při zatýkání pachatel začal urážet zakročující policisty. Svědek byl vyzván, aby zašel dovnitř restaurace pro nějaký igelitový pytlík na zbraň a aby nezničil stopy. Viděl na chodbě 2 prázdné nábojnice, dost krve, ve vnitřních prostorách pak schovaného kuchaře. Svědek dále uvedl, že už v případě, kdy podruhé tento muž vcházel do restaurace, si všiml, že má něco v kapse. Před vykázáním z restaurace si ničeho takového nevšiml. Domnívá se, že by si obsahu kapsy všiml i v prvním případě, protože když se ten muž vrátil do restaurace, tak si rukou něco v té kapse schovával.

Číšník se k němu choval slušně, nebyl vůči němu agresivní, verbálně ani fyzicky, výstřely následovaly v krátké době po sobě.

Další utajený svědek vystupující pod pseudonymem Josef Bartoška v hlavním líčení zopakoval výpověď z přípravného řízení, kdy popsal situaci před vykázáním obžalovaného z restaurace a uvedl, že muž (obžalovaný) při odchodu z restaurace uvedl něco v tomto smyslu: „To by někoho mohlo stát život“. Potom tohoto muže potkal po několika minutách na chodbě restaurace před záchodem, ze kterého vycházel. Když se vrátil ke svému stolu, ani se nenapil a už slyšel dva výstřely, které padly bezprostředně za sebou. Všichni hosté vyběhli ven, volala se policie a záchranná služba, uviděl vycházet zkrvaveného číšníka. Ten řekl, že ho: „... střílel plynovou pistolí“. Číšníka se ujal kamarád svědka. Ten při hovoru s operačním důstojníkem uviděl vycházet z restaurace obžalovaného, tehdy muže, který měl předchozí konflikt s číšníkem, zeptal se ho, jak se jmenuje a ten mu odpověděl, že [příjmení]. To také sdělil operačnímu důstojníkově. Ten muž vypadal, že je v klidu, svědek se na něj snažil mluvit, hladil ho po zádech. Pak přijela policie, číšník ukázal na člověka, se kterým se svědek takto bavil, a policie ho zadržela. Reagoval podrážděně, říkal, že nic neudělal, hlídka ho položila na zem, prohledala ho a našla průkaz námořníka, z pravé přední kapsy kalhot vytáhli zásobník a z levé přední kapsy pistoli. Žádné zavazadlo v té chvíli, ani v době, kdy byl z restaurace vykazován, obžalovaný u sebe neměl. Jevil se mu opilý, ale ne moc. Číšník byl během obsluhy ochotný, úslužný, pozorný k dětem. Manželka jeho kamaráda si v okamžiku, kdy obžalovaný přicházel podruhé do restaurace, všimla, že ten muž má něco v kapse, myslela si, že by to mohl být nůž, než to ten kamarád stačil říci číšníkovi, celá událost se stala.

[jméno] [příjmení] byla kritického dne v restaurace Hodovna Na Kolíbce s manželem a dětmi. Po nějaké chvíli k nim přišel člověk, který poprosil o to, zda by mohl přisednout. Ten muž si po dohodě s číšníkem objednal steak s bramborem. Jeho přítomnost jí nebyla příjemná, chtěla s přítelem odejít. Připadal jí takový podivínský, bylo vidět, že už si něčím prošel a byl cítit, asi o sebe moc nedbal. Nebyl moc opilý. Potom odešli v době, kdy ten muž ještě na stole neměl žádné jídlo. Zná číšníka jako hodného a bezproblémového člověka.

I svědkyně [jméno] [příjmení] byla slyšena v hlavním líčení. Uvedla, že pracuje v cukrárně U Brány v Pelhřimově. Obžalovaný chtěl nalít alkohol, ale ona to odmítla, tak si dal colu. Povídal si s ní, dvakrát či třikrát odešel, zase se vrátil, vždy si dal colu, povídal si s ní. Prvně přišel někdy dopoledne, asi před 12. hodinou, naposledy odešel asi kolem 16. hodiny. Pil jenom colu, alkohol ne. Když tam přišel prvně, asi nebyl pod vlivem alkoholu. Přišel jí zmatený, ale že by byl pod vlivem alkoholu, to ne. Přišlo jí, že vedl divné řeči. Ptal se, co studuje za školu, řekla mu to dvakrát, ale on to nepochopil. Myslel si, že studuje práva, začal jí říkat, že je rád, že se poznali, že má známého, kdo studuje práva, že je to potřeba. Potom vyprávěl o své rodině, o mamince. Stěžoval si na svého zubaře, na sousedy, na kadeřníka. Vyprávěl, že byl námořník, že hodně cestoval. Nesl jí ukázat lodní deník, pro který byl doma. To říkal, když se vrátil naposledy. Určitě si ho prohlédla pokaždé, když se k ní vrátil. Jednou přišel s taškami, že byl někde nakupovat, podruhé přišel také s taškami a potřetí je už neměl. Prohlížela si ho poměrně pozorně, protože se ho bála, když se za ní pořád vracel. Přinesl jí ještě vonnou tyčinku, jinak nic. Měl na sobě košili, džíny, bundu asi neměl. Nevšimla si, že by měl něco objemnějšího v kapsách.

Svědkyně [jméno] [příjmení] vypověděla, že v restauraci pan [příjmení] seděl u stolu, popíjel pivo, nikterak na ni zvláště nepůsobil. Seděla poměrně dost daleko, on si údajně objednal pozdní oběd, který potom už nechtěl a samozřejmě ho potom nechtěl ani zaplatit. Bavil se s panem číšníkem, který mu říkal, že jídlo je připravené a že ho bude muset buď sníst nebo zaplatit. On to zaplatit nechtěl. Pan [příjmení] byl rozčilený, nelíbilo se mu to. Pan číšník byl v klidu. Na adresu pana číšníka pan [příjmení] při odchodu řekl: „Tobě půjde o život.“ Pan [příjmení] se vrátil do restaurace asi za 20 minut, půl hodiny. Když padly výstřely, byla na WC, ale že to byly výstřely, nepoznala. Byly to dvě rány, a protože nikdy nepřišla do styku se střelbou, tudíž si myslela, že tam něco spadlo nebo bouchlo. Když šla na toaletu, pan [příjmení] šel kousek za ní. Pan číšníka

neviděla, toaleta je v chodbě, nedošla až do restaurace. Trochu se bála, tak tam chvíli zůstala. Když se podívala na chodbu, byl tam jenom pan [příjmení]. Stál v chodbě, na zemi byla krev a on jí říkal, aby si dávala pozor, že tam někdo střílel, měl o ní strach. Že by měl u sebe pistoli, toho si nevšimla. V rukách jí tu v chvíli určitě neměl. Stál přede dveřmi na dámskou toaletu. Když ty dveře otevřela, narazila přímo na něj. Byl nervóznější, předpokládala, že tam došlo k nějaké hádce, nevěděla, že se tam střílelo. Neví, jak hádka trvala dlouho, chvíli, dvě minuty. Nerozuměla vůbec žádným slovům, neví, kdo se hádal. Myslela si, že obžalovaný je rozrušený z těch dohadů, ale ne extrémně. Toaleta je za umývárnu, je to přes dvoje dveře, hovor slyšela, ale ne moc dobře. Rány padly dvě téměř hned za sebou, dlouhá doba mezi nimi nebyla. Zraněného číšníka viděla venku. Z toalety šla ven, číšník byl venku před restaurací. Pan [příjmení] šel opět kousek za ní. Z dřívější doby ho neznala. Potvrdila svou výpověď z přípravného řízení, která obsahuje i pasáž, kde popisuje, jakým způsobem bylo poškozenému pomáháno.

Výpovědi svědků, které byly čteny se souhlasem stran, jsou trojího druhu. Jednak přinášejí zprostředkované informace týkající se života obžalovaného, jednak se týkají vlastního protiprávního jednání a další pak pro rozhodnutí nepřinášejí nic podstatného.

Nejbližší k obžalovanému byla jeho sestra [jméno] [příjmení], která hovořila o tom, že se obžalovaný nikdy o žádné pistoli nezmiňoval, o tom, že by zbraň měl její otec, také neví, k jeho povaze uvedla, že když byl více opilý, tak byl hádavý, snažil se prosadit svůj názor, nikdy ovšem nikoho fyzicky nenapadl, omezilo se to pouze na nadávky. [jméno] [příjmení] je sousedkou obžalovaného. K jeho osobě neměla žádných zásadnějších výhrad, velmi ji překvapilo, že měl spáchat to, co je mu kladeno za vinu, neboť s ním jako se sousedem nikdy žádné neshody nebyly. [jméno] [příjmení] je člověkem, se kterým obžalovaný od roku 2009 spolupracoval na několika projektech, když oba podnikají ve stejném oboru. Vídali se tak zhruba 15x do měsíce. Pokud s ním byl svědek v kontaktu, nikdy obžalovaný nebyl v podnapilém stavu. Ani nikdy neslyšel o tom, že by se o obžalovaném hovořilo jako o nějakém alkoholikovi. Obžalovaný neměl žádné opravdové kamarády, byl to takový samotář.

Z druhé skupiny svědků je to [příjmení] [příjmení], který je vlastníkem domu, ve kterém je restaurace Hodovna Kolíbka a on ve stejném objektu provozuje kavárnu Kolíbka. Hovořil o tom, že mezi 16 až 16.30 hod. přišel do kavárny host ve stáří asi 50 let, který jeví známky podnapilosti, objednal si pivo, které ani nevypil. Zmiňoval se o tom, že ho někdo vyhodil, ale z jeho řeči nebylo zřejmé, odkud. Zaplatil útratu, zdržel se 2 až 3 minuty a odešel. [jméno] [jméno] je kuchařem v restauraci. Popsal, jak se událost stala z jeho pohledu, kdy uslyšel velkou hádku, slyšel svého kolegu [jméno], jak někomu říká, aby opustil prostor restaurace a odejde. Následně svědek uslyšel 2 silné rány, jako výstřely ze střelné zbraně. Po těchto zvucích přiběhl poškozený do kuchyně, z tváře mu tekla krev, měl krvavou skvrnu na břiše. Pak ten muž přišel do kuchyně, v ruce držel zbraň, asi v pravé ruce. Potom do kuchyně přišel nějaký muž, jeden z hostů, ptal se ho, zda je v pořádku. Řekl mu, že v prostorách kuchyně se pohybuje nebezpečný muž s pistolí a postřelil poškozeného. Tento host mu sdělil, že jak poškozený, tak i ten muž jsou venku. Poté svědek uviděl, jak policie toho muže poutá.

[jméno] [příjmení] byl se svojí ženou a s dvěma syny v restauraci Hodovna a zaslechl krátce před 17. hodinou u zdi u výčepního pultu nějaké dohady a hádky a viděl číšníka, jak se dohaduje s obžalovaným o placení jídla. Obžalovaný dával číšníkovi asi 100 Kč, číšník mu řekl, že to jídlo ještě není hotové a pokud chce platit, takto jídlo nebylo za stovku, ale bylo dražší. Poté mu začal obžalovaný nadávat. Nadával mu do debilů, číšník se k němu choval slušně, nějak vulgárně nenadával, snažil se být v klidu. Po pár minutách nadávání mu číšník říkal, že to jídlo bude muset zaplatit, že to stálo více jak stovku, obžalovaný podával číšníkovi požadovaný obnos za svoji útratu. Ještě než obžalovaný, který se zvedl a začal odcházet pryč, odešel, řekl něco číšníkovi, ale konkrétně neví. Byl podnapilý. Asi po 20 minutách se rozhodli s manželkou, že restauraci opustí, manželka odešla před odchodem na toaletu. Svědek zaregistroval opětovný příchod obžalovaného do restaurace, tento rychle prošel venkovní zahrádkou a zamířil do chodbičky, kde

jsou záchody. Po několika minutách uslyšel z vnitřních prostor 2 rány, které mu připadaly jako výstřely, docela rychle za sebou. Po nich vyběhl ven z restaurace číšník, který byl zraněn na obličej a břicho. Po chvíli vycházela z chodbičky restaurace manželka svědka společně s obžalovaným. Když žena přišla za svědkem, tak viděl, že [příjmení] si stoupl také ven na chodník před restauraci. Dále tam byli nějací pánové, kteří vyháněli děti a hosty ze zahrádky pryč a volali policii. Šli za číšníkem, žena mu řekla, aby se posadil na zem, aby se mu nezatočila hlava a neomdlel, on šel pro restauraci pro led, v kuchyni šel za kuchařem, který byl vystresovaný. Převzal od něj led, poté ho dal číšníkovi na ránu. Obžalovaný stál stále na stejném místě před restaurací asi 8 metrů od číšníka, za chvíli přijela na místo policie, číšník hlídce ukazoval na [příjmení] jako na osobu, která ho střelila a poté ihned obžalovaného zpacifikovali. On zbraň neviděl. Číšník se celou dobu choval slušně, nijak obžalovanému nenadával. Z předchozích návštěv ví, že se jedná o velice slušného a ochotného člověka. Obžalovaného zná z firmy Agrostroj, kde ho před několika lety přijímal do nástrojárny. Neví o tom, že by s ním byly nějaké problémy. Z doslechu od jeho spolupracovníků se dozvěděl, že byl šikovný a samotář. Pistoli u něj neviděl. Obžalovaný bydlí asi 10 minut chůze od restaurace Hodovna. Zdál se mu opilý, byl jakoby mimo, ale není schopen říci, zda hodně nebo málo.

[jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] jsou svědkyně, které k věci nevedly nic podstatného.

Pro rozhodnutí důležitými důkazy byly znalecké posudky.

Znalec z oboru soudního lékařství MUDr. František Vorel, CSc., podal znalecký posudek k charakteru zranění, jež poškozený utrpěl. Konstatoval v něm, že zranění popsána ve výroku rozsudku byla způsobena nejméně dvěma výstřely z krátké ruční zbraně střední ráže. Směr střely, která zasáhla levé podžebří, byl prakticky vodorovný zpředu dozadu z pohledu zasaženého, střela, která zasáhla obličej, směřovala nejspíše zprava zdola zezadu doleva nahoru dopředu z pohledu zasaženého, což svědčí pro to, že zasažený byl natočen hlavou vůči střelci o více než 90 stupňů doleva. Směr střely, která zasáhla levou ruku, nelze jednoznačně stanovit, neboť z dostupných údajů nelze soudně lékařskými metodami rozlišit vstřel a výstřel. Uvedená zranění ohrožovala poškozeného na životě. Jednak tím, že při ranách v dutině ústní, zejména jazyka, hrozilo vdechnutí krve a udušení, jednak při poranění sleziny hrozilo zakrvácení dutiny břišní, ale při reálné dosažitelné zdravotnické pomoci pravděpodobnost úmrtí po vzniku zranění sleziny tohoto rozsahu byla minimální. Ze soudně lékařského hlediska se jedná o zranění těžká, a to jednak pro poškození důležitého orgánu – sleziny a jazyka, kde bez včasné, specializované zdravotnické pomoci hrozila smrt, dále pro poruchu imunity po odstranění sleziny, která je považována za závažný trvalý následek. V daném případě musel být zraněný uveden do umělého spánku s umělou plicní ventilací, musela být provedena tracheostomie, po zhojení ran bude muset intenzivně rehabilitovat, a to jak svaly obličejové a krční (včetně jazyka), tak i levou ruku. Bude muset být provedena vakcinace pro riziko poruchy imunity. Kromě přímého poškození sleziny jako důležitého orgánu mohlo při zástřelu břicha dojít i k poškození dalších orgánů, které byly v bezprostřední blízkosti střelného kanálu ve vzdálenosti několika cm. Mohlo dojít zejména k poranění tlustého střeva, v tom případě by provedená operace zabránila smrtelnému následku v podobě zánětu pobřišnice, v případě, že by střela zasáhla tělo několik cm výše, došlo by k poranění levé plíce. Takové poranění hrozilo zakrvácením, popř. zavzdušněním dutiny hrudní, a i v tomto případě by včas provedený chirurgický zákrok nejspíše vedl k zachování života. Pokud by však střela zasahující obličej byla situována o několik cm níže, hrozilo zasažení krkavice. V takovém případě by naděje na záchranu života prakticky neexistovala, došlo by nejspíše k vykrvácení i v případě sebevčasnější a sebespecializovanější lékařské pomoci.

Co se týče otázky, který z výstřelů byl první a který druhý, rozvedl své závěry tak, že prvním poraněním byl průstřel obličej, který vznikl v době, kdy se poškozený otáčel od obviněného směrem doleva, ramenem směřoval k obviněnému a hlava byla otočená více doleva než ramena. K zástřelu břicha došlo v okamžiku, kdy již poškozený byl otočen zpět ke střelci, protože střela dopadla do levého podžebří prakticky kolmo k povrchu těla. Závěry ohledně průstřelu levé ruky

na základě výpovědi poškozeného nelze upřesnit. Není tedy možné zjistit, zda k tomuto průstřelu došlo v okamžiku, kdy ruku držel před břichem či v okamžiku, kdy ji měl před obličejem.

K dotazům v rámci hlavního líčení znalec dodal, že soudně lékařskými metodami není možné určit vzdálenost, ze které měl obžalovaný na poškozeného střílet, vzhledem k tomu, že hlava je výrazně pohyblivá součást těla a mohla být natočena v nejrůznějším úhlu vůči tělu. Je však možné určit vzájemnou polohu směru hlavně a tedy výstřelu a těla (viz výše). Ohledně zranění břicha zopakoval svůj závěr, že poškozený stál přímo proti střelci, přímo proti dráze střely. Tato byla prakticky vodorovná. Co se týče zranění typu ožehu od výstřelu, trhlín od pohybu závěru zbraně, taková zranění u poškozeného zjištěna nebyla, ale zranění, která jsou přímo pozorovatelná na těle při výstřelu, jsou patrná pouze z výstřelu z velmi malé vzdálenosti, tzn. nejpřírodnější jsou při výstřelu přímo z naložení, kde bývají radiální trhlinky vstřelu. Pokud je vzdálenost přibližně do délky hlavně, tzn. v tomto případě řádově 15 cm, pak je patrný ožeh a pokud je vzdálenost řádově do jednoho metru, pak bývají pozorovatelná vtrysklá prachová zrnka, což jsou takové tečky v okolí vstřelu. Žádná taková zranění však na těle poškozeného pozorována nebyla. Jsou přitom tak nápadná, že jsou vždy ve zprávě lékaře popsána, navíc znalec zraněného sám druhý den viděl a žádná taková zranění na něm neviděl. Taková zranění jsou přitom obtížně smytelná, na rentgenových snímcích patrná nejsou.

Znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. Marta Holanová učinila závěry týkající se duševní patologie obžalovaného takové, že jmenovaný netrpěl a ani v současné době netrpí duševní poruchou, která by byla forenzně významná, má normální rozumové schopnosti, jeho osobnost je introvertovaná, sebestředná, vztahovačná a málo empatická. Má sklon k abusu alkoholu, závislost odpovídá třetí vývojové fázi dle Jellínka. V době trestného činu se obžalovaný nacházel ve stavu simplexní alkoholové opilosti středního až těžkého stupně. Mohl rozpoznat nebezpečnost svého jednání v době páchaní činu a mohl své jednání ovládat. Nebyly prokázány vlivy dlouhodobého požívání alkoholu na osobnost a rozumové schopnosti obviněného. Má sklon k abusu alkoholu, je ale schopen jeho požívání ovládat, je schopen regulovat konzumaci alkoholu. Z psychiatrického hlediska není pobyt obviněného na svobodě nebezpečný, je poučitelný ze svého jednání, nejsou dány podmínky pro uložení žádného druhu ochranného léčení. Není primárně agresivní, nebylo zjištěno zvýšených sklonnů k agresi. Je schopen chápat smysl trestního řízení.

Znalkyně psychologička PhDr. Marta Skulová se vyjádřila k osobě obžalovaného z pohledu psychologického, když uzavřela, že obžalovaný je normální osobnost s akcentovanými rysy uzavřenosti a kritičnosti vůči okolí, ostražitosti až nedůvěřivosti. Je mrzutý až zatrpklý, všímá si i drobných nedostatků okolí, udržuje si od lidí odstup, nenavazuje přátelské ani partnerské vztahy, po smrti matky žije zcela osamoceně, zcela bez větších zájmů a cílů. Sociální kontakty se omezují jen na jeho zaměstnání, přitom má potřebu většího citu, má potřebu uplatnit se i před lidmi, získat jejich ocenění. Špatně zvládá vlastní afekty, ve své mrzutosti a kritičnosti se snadno rozčílí. Nejsou dostupné žádné informace, a testové vyšetření to potvrzuje, že by měl sklon k otevřenému fyzicky agresivnímu jednání. Vůči okolí je neempatický, necitlivý, soukromý život je bezcílný, nenaplněný, jeho vztahy a zájmy jsou smazány pitím alkoholu. V hodnotové sféře posuzovaného neexistuje žádná priorita, o kterou by usiloval, jeho intelekt je průměrný, nebyl zjištěn patologický úbytek inteligence a paměti. Motivem trestného činu byla s největší pravděpodobností msta za domnělou urážku a hádku o peníze za jídlo a vykázaní z restaurace. Trestný čin nebyl spáchán v afektu, ale až po rozvaze.

Jak uvedla, jmenovaný vyrostl v úplné funkční rodině, matka se o děti pečlivě starala, otec ho vedl k zájmům. Je pravděpodobné, že v rodině nebylo zvykem dávat najevo pozitivní city ani pohlažením, pomazením. Přijal takový způsob chování. Od školních let byl zvýšeně uzavřený, soběstačný, nevytvořil si běžné kamarádké vztahy, k rodičům a zejména k matce měl úzký citový vztah, tato se o něj starala téměř do jeho 50-ti let, kdy se po období námořní služby a po rozvodu vrátil k ní a žil s ní ve společném bytě. Chránila ho před nadměrným pitím alkoholu, ke kterému

měl dlouhodobý sklon. Obžalovaný byl po rozvodu s manželkou, která si měla najít jiného partnera, průběžně zaměstnán, vedl nenápadný život, byl dobře hodnocen jako nekonfliktní, uzavřený, spolehlivý a slušný, jak spolupracovníky, tak i obyvateli domu, kde bydlel. Po smrti matky se, „rozpil“, později pil alkohol vždy po celý víkend, neměl přátele, zájmy a vlastní sklon ke kritičnosti a mrzutosti podněcoval neustálým sledováním ČT 24. Vzhledem k tomu, že je vůči okolí málo citlivý, je zvýšeně kritický a má sklon k podrážděnosti, je možné uvažovat, že pokud by navštěvoval a pil alkohol v restauracích, nevyhnul by se konfliktům s okolím. Takto díky vlastnímu uzavírání se mu podařilo vyhnout konfliktním situacím, pravděpodobně nebyl spokojen s vlastním způsobem života, chyběly mu kontakty s okolím, zábava a ocenění. Vzhledem k nedostatečné sebereflexi nebyl schopný si vlastní zvláštnosti i chyby přiznat. Ve svém soukromém životě byl navyklý plánovat svojí činnost monotónně, pasivně. Kromě pracovních vztahů nebyl zvyklý řešit běžné situace v sociální komunikaci. S ohledem na vlastní sebestřednost se mohl cítit dotčený i normální kritikou, která mohla vyvolat nepřiměřenou potřebu msty. I v budoucnu bude mít obviněný některé své osobnostní zvláštnosti jako stranění se lidí, zvýšenou kritičnost, sklon k podrážděnosti, ale protože není typem primárně agresivního jedince, je možné uvažovat o tom, že pokud se vyvaruje zneužívání alkoholu, eventuálně jiných látek, a zvládne své zvláštnosti, perspektiva resocializace je reálná.

Znalkyně pak přednesly své znalecké posudky též v hlavním líčení. Nad rámec toho, co bylo uvedeno v písemném vyhotovení, dodala dr. Holanová, že i jí nově sdělená informace o koncentraci alkoholu v krvi kritického dne v 18.35 hod., kdy bylo plynovou chromatografií zjištěno 2,67 promile alkoholu, nevede k jinému závěru, než že se jednalo o opilost simplexní. Nejednalo se u něj o tak závažný stupeň opilosti, který by byl překvapivý vzhledem k jeho způsobu reaktivity a jeho snášenlivosti. Obžalovaný dokázal pod vlivem alkoholu i v minulosti, tedy i v době, kdy ještě jednal verbálně agresivně, být zcela dráždivý, rozzlobený, mstivý. Co se týče inkriminovaného jednání, tzn. jak se dokázal kontrolovat, jak dokázal měnit své chování, to svědčí o tom, že měl toto chování pod kontrolou. Pro uložení ochranného léčení v daném případě nejsou dány podmínky, obžalovaný nemá náhled v tom smyslu, že by měl za to, že je nutno jeho závislost na alkoholu léčit, sám má zkušenost s tím, jak alkohol na něj působí, dokáže si abstinenci navodit před nástupem do zaměstnání, stále zvládá požívání alkoholu. Je pravdou, že resocializace bude vázána také na to, že nebude alkohol zneužívat, ale je otázkou, jestli má ochranná léčba nějaký smysl, protože tyto informace má obžalovaný k dispozici i v době, kdy nepije.

Co se týče otázky afektu, k tomu uvedla znalkyně psychologka dr. Skulová, že obžalovaný byl skutečně rozčilený, ale do afektu se dostal už v okamžiku, kdy byl z restaurace vykázan. To ho hrubě urazilo a pokud později střelil, byl jistě rozčilený, ale nikoliv tak, aby se mohlo jednat o afekt. O něj nejde proto, že obžalovaný musel do restaurace dojít, musel poznat člověka, se kterým si chce vyřídit své účty a mezitím musel jednat, tzn. přemýšlet o tom, že si vezme s sebou dva zásobníky, pistoli. To vše není protrahovaný efekt, to je logické jednání, byť rozčileného člověka. Na dotaz, zda by obžalovaný použil pistoli už v okamžiku, kdy byl prvně vykazován z restaurace, měl-li by ji u sebe, uvedla znalkyně, že je přesvědčená, že ji u sebe neměl. Pokud by pistoli měl, tak by ji nejspíš použil už v okamžiku, kdy byl vykazován z restaurace a pokud ji nepoužil, znamená to, že si pro ni musel dojít. Je to nejvíce pravděpodobné.

Obžalovaný není dissociální osobnost, která není poučitelná ze zkušenosti, znalkyně tudíž předpokládají, že se obžalovaný tímto poučí a nebude mít potřebu jednat obdobně nebo mstivě někdy v budoucnosti. Nehrozí, že by měl ulpívavé myšlení a z toho by hrozilo v budoucnu obdobné jednání jako v současnosti. Už tato zkušenost trestního řízení ho poučila. V jeho případě se nejednalo o komplikovanou, patickou ani kombinovanou opilost, s ohledem na toleranci k alkoholu by nezvyklý člověk při koncentraci alkoholu nad 2,5 promile měl natolik závažné problémy fyzického rázu, že by takový čin jenom stěží mohl vykonat, u obžalovaného však za situace, kdy se jednalo o hladinku zcela jistě vyšší, bylo uvažováno o středně těžké

opilosti, spíše než o těžké opilosti a to podle klinického způsobu vyhodnocení jeho chování v době činu. Byl schopen se totiž chovat velmi dobře, přiměřeně a koordinovaně. Jednal cíleně, nejednalo se o náhodný pohyb, jeden afekt. Šlo o nejméně dvaceti až třicetiminutovou aktivitu, která směřovala na určité místo, vůči konkrétní osobě a poté byl schopen chovat se tak, že dokázal svůj čin vyhodnotit a říkat ostatním 'já jsem to neudělal, tady se střílelo, jsem tady čistě náhodou'. To vše svědčí proti těžké alkoholové opilosti.

Znalci z oboru balistiky pplk. Ing. Petr Tůma a fyzikální chemie pplk. Mgr. Veronika Sekyrová pracují v Kriminologickém ústavu v Praze. Přednesli své znalecké posudky, v nichž provedli posouzení zbraně zajištěné obžalovanému a stop povýstřelových zplodin zajištěných z jeho rukou a oděvních svršků. Balistik konstatoval, že v daném případě se jedná o střelbyschopnou pistolí vzor ČZ 27, vyrobenou po roce 1945 (nejspíše 1947), která byla náležitě opatrována. Posoudil též nábojnice nalezené na místě činu, fragmenty střel a střelu, která byla zajištěna při operaci poškozeného, a konstatováno bylo, že tyto pocházejí z pistole zajištěné u obžalovaného. Uzavřel, že i zajištěné náboje jsou způsobilé ke střelbě, mají dostatečný energetický výkon k tomu, aby mohly být potencionálně smrtící a současně, že se jedná o zbraň a náboje, k jejichž držení je zapotřebí povolení. Z charakteru a umístění povýstřelových zplodin dovedla znalkyně, že střelec držel zbraň v pravé ruce, povýstřelové zplodiny jsou povahy jemného prášku, který se po výstřelu rozptýlí v prostoru a tudíž mohou ulpět i na někom, kdo vůbec nestřílel, ale tímto oblakem pouze prošel. Uvedli, že nejsou schopni určit, z jaké vzdálenosti bylo na poškozeného stříleno.

Hodnota zbraně byla znaleckým zkoumáním zjištěna na částku 500 Kč, zásobník pistole pak 200 Kč. Tento znalecký posudek byl se souhlasem stran čten.

Toxikologický znalecký posudek, kterým bylo zjištěno, že poškozený v té době nebyl pod žádným vlivem alkoholu, byl se souhlasem stran přečten též.

Listinné důkazy, které byly v průběhu trestního řízení opatřeny a v hlavním líčení provedeny jsou pak použitelné pro zjištění dalších důležitých skutečností pro rozhodnutí, když jde zejména o lékařské zprávy osvědčující charakter zranění poškozeného a způsob jeho léčení, protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, z nějž bylo vycházeno též soudem při kladení dotazů znalkyni z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a dále pak protokol o ohledání místa činu s plánkem, fotodokumentací a videodokumentací. Ten náležitě plasticky osvětluje místní poměry v restauraci Hodovna Na Kolíbce a místo, kde došlo k postřelení poškozeného. Zejména z fotodokumentace vyplývá, že ke střelbě na poškozeného došlo v prostoru před toaletami restaurace, kde v té době byla svědkyně [příjmení]. Stopa po kulce nad dveřmi pánských záchodů (foto č. 033, č.l. 38) a fakt, že fragmenty střely a jejího pláště byly nalezeny v místnosti pro hosty situované v prodloužení přístupové chodby s těmito toaletami (viz foto č. 035 – 038 na též čísle listu), svědčí pro závěr, že stříleno bylo směrem od vchodu do restaurace, což potvrzuje výpověď poškozeného. Vystřelené nábojnice nalezené při levé straně této chodby (foto č. 027, 028, č.l. 37) pak svědčí o tom, že se po výstřelu pohybem závěru vpravo vyhozené nábojnice (viz foto pistole a jejího výchozího okénka) odrazily od pravé stěny chodby a odkutálely se na levou stranu při pohledu dovnitř. Dřecí stopa na stěně chodby vlevo od dveří na dámskou toaletu nebyla s největší pravděpodobností stopou po kulce, jak uvedl znalec, protože by nebyla tak dlouhá. Faktem ovšem je, že krevní stopy na zemi a zejména na zrcadle naproti dveřím na pánskou toaletu svědčí pro to, že bezprostředně po zásahu poškozeného došlo k výstříku této krve. Protože další krevní stopy jsou až v místech, kudy poškozený před obžalovaným přechal, přičemž k zrcadlu na chodbě se při útěku již nevracel, a současně nebyly na oděvu obžalovaného krevní stopy poškozeného nalezeny, dovozuje z toho krajský soud, že není pravdou obhajoba obžalovaného, že k výstřelům došlo v době, kdy se o zbraň s poškozeným přetahoval. Dále pak tento závěr činí krajský soud ze znaleckého posudku znalce MUDr. Františka Vorla, CSc., a to konkrétně z té jeho části, kde hovořil o vtrysklých prachových zrnkách, které by při střelbě z bezprostřední blízkosti musely být na těle poškozeného nalezeny. Soud je taktéž přesvědčen, že průstřel hlavy by v případě přetahování se o zbraň musel být situován jinde a jinak, když by těžko

mohl směřovat zezadu zprava dopředu doleva. Stopy obuvi obžalovaného zachycené v kapkách krve na podlaze kuchyně svědčí o věrohodnosti a pravdivosti výpovědi kuchaře, který se schovával v kuchyni a viděl ruku pachatele s pistolí. Protože obžalovaný takto prošel celou cestu, kterou před ním poškozený prchal, o čemž svědčí stopy jeho obuvi v jednotlivých krevních skvrnách (viz fotodokumentace, foto č. 050 a 051 na č.l. 40, foto č. 086 na č.l. 44 a foto podrážek č. 002 a 003 na č.l. 34, resp. videozáznam v čase 15.20), lze mít i za to, že poškozeného ještě aktivně hledal s pistolí připravenou k výstřelu.

Konečně jsou to osobní výkazy obžalovaného, jež byly reprodukovány výše, a z nichž vyplývá, že tento nebyl pro závažnou protiprávní trestnou činnost v minulosti postihován, nebyly zde ani zásadnější problémy kázeňské, které by byly spojeny s výkonem zaměstnání v Jihočeské nástrojárně, nejsou negativní poznatky k jeho chování ani z výkonu trestu odnětí svobody, o čemž hovoří zpráva Vězeňské služby ČR. Údaje o pistolí a o tom, že si ji vzal z domova v úmyslu pomstít se poškozenému za to, že ho vyhodil z restaurace, uvedl sice obžalovaný do protokolu o vydání věci dne 20. května 2013 v 01.26 hodin a stvrdil je vlastním podpisem, avšak toto jeho vyjádření, stejně jako protokol o výslechu podezřelého, kde podrobně popsal střelbu na poškozeného i to, co jí předcházelo, nejsou procesně použitelné, ježto předcházejí usnesení o zahájení trestního stíhání.

II.

Právní hodnocení

Takto po dokazování, které považuje za dostatečné pro učinění skutkových závěrů, o nichž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 2 odst. 5 tr.řádu, uzavřel nalézací soud, že obžalovaný kritického dne použil nelegálně drženou střelnou zbraň, a to pistolí ČZ vz. 27, jako nástroj pomsty proti poškozenému [jméno] [příjmení], když se cítil být uražen tím, že byl vykázán z restaurace, a v úmyslu ho usmrtit, na něj dvakrát vystřelil s tím, že zasáhl poškozeného způsobem, který vedl ke vzniku zranění, jež jsou popsány ve výrokové části tohoto rozsudku. Přitom se jedná o zranění, u nichž v případě nedostatečně kvalifikované a včasné lékařské pomoci mohlo dojít ke smrti poškozeného. Současně z lokalizace těchto zranění soud dovozuje, že úmysl obžalovaného nesporně přímo směřoval k usmrcení poškozeného, protože zasažená místa jsou blízka takovým místům na těle poškozeného, která by v případě jejich zasažení vedla k jeho okamžité smrti. V tomto směru je to zejména zásah do hlavy poškozeného, který byl tomuto cíli obžalovaného nejbližší. Vzhledem k tomu, že krajský soud má za prokázané, že obžalovaný neměl předmětnou pistolí v okamžiku, kdy byl vykazován z restaurace Hodovna, když tento závěr krajský soud činí na základě znaleckého posudku znalkyně [příjmení] [příjmení], která uvedla, že pokud by tuto zbraň měl k dispozici, s největší pravděpodobností by ji použil už při vykazování z restaurace, a současně to vyplývá též z výpovědi svědka, který si zbraň povšiml až při příchodu obžalovaného do místa, a to utajovaných svědků [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], potom je zřejmé, že obžalovaný musel dojít pro tuto zbraň domů, nabít ji a vrátit se do restaurace, vyčkat, až bude poškozený sám a na tohoto vystřelit. Jakkoli je v tomto směru nepoužitelné jeho vyjádření do protokolu o vydání věci, jiný průběh události je vyloučen. Svědkyně [příjmení] pak tyto závěry potvrzuje tím, když vypovídá, že obžalovaný v době, kdy byl u ní v cukrárně, zcela jistě nic takto objemného (pistole má rozměry cca 17x13 cm, viz foto na č.l. 45 spisu) neměl. Jejím tvrzení přitom lze věřit, neboť si pamatovala i to, že nejdříve byl obžalovaný v její cukrárně s nákupní taškou, později přišel bez ní, bála se ho, proto ho pečlivě sledovala. Ostatně i rozměry pistole naznačují, že by s ní v kapse kalhot bylo možno jen obtížně sedět za stolem v restauraci.

Znamená to tedy, že jednání obžalovaného si vyžadovalo rozhodnutí, které předpokládalo cestu domů a zpět do restaurace, přitom mezi incidentem, který měl být záminkou k takovému jednání obžalovaného, a skutečným výstřelem na poškozeného, uplynula doba v řádu nejméně 20 minut, spíše více, čili je zřejmé, že obžalovaný si celou věc promyslel, vybavil se náležitým

množstvím střeliva a s tímto cílem za poškozeným do restaurace přišel. Jeho chůze s pistolí v ruce po krevních stopách v restauraci pak nasvědčuje i tomu, že měl v úmyslu čin dokonat. Z toho titulu je zřejmé, že ze svého pohledu učinil vše pro to, aby zavraždil poškozeného, a to po předchozím uvážení. K dokonání činu však nedošlo z důvodů na vůli obžalovaného nezávislých. Jsou tedy jednoznačně naplněny znaky skutkové podstaty vraždy podle § 140 odst. 2 tr.zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, když se jedná o pokus ukončený.

Obžalovaný přitom použil pistolí a střelivo, které je možné držet toliko na základě povolení, jež mu vydáno nebylo, proto v jeho případě je nutno kvalifikovat držení předmětné pistole též jako přečin nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr.zákoníku, neboť bez povolení přechovával sobě dříve protiprávně opatřenou střelnou zbraň. V tomto bodě lze věřit obžalovanému, že zbraň získal jako „dědictví“ po svém otci v roce 2001. Není totiž důvodu domnívat se, že by přes svůj dobrý vztah k rodičům (jak o něm hovoří znalkyně z oborů psychiatrie a psychologie) špinil památku svého otce tím, že by ho označil za pachatele tohoto trestného činu, kdyby to nebyla pravda. To by si jiný zdroj, odkud zbraň pochází, mohl snadno vymyslet.

III.

Trest

Pokud pak jde o otázku trestu, v daném případě byly bedlivě váženy všechny okolnosti rozhodné pro učinění závěrů o trestu, který by byl trestem přiměřeným a odpovídajícím společenské škodlivosti trestné činnosti obžalovaného, osobě pachatele a možnostem jeho nápravy, tak jak má na mysli ust. § 38 a násl. trestního zákoníku. Klíčové v tomto směru je posouzení povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, osobních, rodinných, majetkových a jiných poměrů pachatele a jeho dosavadního způsobu života, jakož i možností jeho nápravy. Dále musí být ve smyslu § 39 odst. 1 tr.zákoníku přihlédnuto k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlédnuto může být též k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele. Povaha a závažnost trestného činu jsou ve smyslu § 39 odst. 2 tr.zákoníku určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterými byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Přihlédnuto ve smyslu § 39 odst. 3 tr.zákoníku musí být též k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem ve smyslu § 41 a 42 tr.zákoníku. Obžalovanému polehčuje fakt, že z pohledu práva vedl před spácháním trestného činu řádný život ve smyslu § 41 písm. o) tr.zákoníku a částečně i to, že nahradil jednomu z poškozených způsobenou škodu (§ 41 písm. j) tr. zákoníku), ovšem žádná jiná polehčující okolnost mu nesvědčí. Přitěžuje mu, že spácháno bylo více trestných činů ve smyslu § 42 písm. n) tr.zákoníku. Tato skutečnost současně vede k ukládání úhrnného trestu ve smyslu § 43 odst. 1 tr.zákoníku. Soud také zvážil tu okolnost, že čin byl spáchán do jisté míry zákeřně. V okamžiku, kdy se poškozený od obžalovaného odvracel domnívaje se, že tento odchází, se obžalovaný otočil a vystřelil na jeho hlavu (§ 42 písm. c) tr. zákoníku).

Při úvahách o charakteru nebo jinak povaze a závažnosti trestné činnosti je v daném případě nutno konstatovat, že své klíčové místo mají znalecké posudky z oboru soudního lékařství a znalecký posudek psychologický a psychiatrický, které vedou k závěru o tom, že je to osobnostní ustrojení obžalovaného, které v zásadě logicky muselo vést ke vzniku takové situace, na níž reagoval způsobem, jenž je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku. Obžalovaný je samotář, po úmrtí své matky přišel v podstatě o poslední blízkou osobu, když vztahy se svojí sestrou neměl natolik úzké a jím vyhledávané, aby mohly saturovat jeho citové potřeby, jakkoli nejsou nijak velké. V inkriminované době, díky své nízké empatii, sebestřednosti a přesvědčení o své výjimečnosti, byl konfrontován s jednáním poškozeného, které považoval za jednání ho urážející, a to z toho titulu, že byl podezírán, že díky svému neupravenému zevnějšku nemá dostatek finančních prostředků na zaplacení poměrně drahého jídla. Proto přistoupil k pomstě za toto z jeho pohledu příkoří, jehož se mu dostalo, a použil nelegálně drženou zbraň. Z titulu naprosto

malicherné záminky sáhl k opakovanému použití střelné zbraně, kterou střílel z blízkosti, mířeně, do míst, kde se nacházejí životně důležité orgány. Nutno tak uzavřít, že se jedná o jednání, které je mimořádně závažné, vysoce společensky škodlivé, neboť směřuje proti základnímu státem chráněnému statku, a to zdraví a životu člověka. Současně se nelze domnívat, že by obžalovaný takto spáchaného jednání skutečně upřímně litoval, že by byl schopen sebereflexe, uvědomění si svého provinění, studu či pocitu lítosti, že se této trestné činnosti dopustil a jenom shodou okolností nezabil mladého člověka. Místo toho obžalovaný zprvu činil za pomoci svého obhájce kroky, aby se zbavil svého majetku, když se pokoušel darovat ideální polovinu jím spoluvlastněného bytu v Nové Cerekvi spolu s příslušnými pozemkovými parcelami na svoji sestru, čímž se evidentně snažil ze své dispozice vyjmout nemovitost, která by mohla posloužit k náhradě škody způsobené trestným činem na zdraví poškozeného. Této snaze obžalovaného přitom bylo zabráněno včasným zákrokem státní zástupkyně, která zajistila nárok poškozeného [jméno] [příjmení] a zakázala obžalovanému nakládat s těmito nemovitostmi svým usnesením ze dne 10.7.2013 č.j. 2KZV 11/2013-69, jež bylo potvrzeno usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, který dne 30.7.2013 zamítl stížnost obviněného svým usnesením sp.zn. 14 To 238/2013. Teprve v samém závěru hlavního líčení obžalovaný slovně vyjádřil svou lítost nad svým jednáním a zaplatil poškozenému [příjmení] jím požadovanou částku na náhradě škody v podobě bolestného a dosud spočítaného ztížení společenského uplatnění. Je přitom pravděpodobné, že trvalé následky, které v podobě zhoršené imunity, zhoršené úchopové schopnosti palce levé ruky a nutnosti zhotovení zubní náhrady za střelou vyražené a poškozené zuby, budou spojeny s dalšími náklady, a tudíž nyní zaplacená částka není konečná. Škoda Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR dosud zaplacená nebyla.

To všechno jsou okolnosti a skutečnosti, které vedou k závěru o potřebě ukládat citelný nepodmíněný trest odnětí svobody, navíc jeho jako trest úhrnný, trest, který by byl uložen v rámci zákonné trestní sazby, když krajský soud neshledal důvody pro ukládání trestu pod dolní hranici trestní sazby, a to ani z titulu uvedeného v ust. § 58 odst. 1 tr.zákoníku, ale ani z důvodu uvedeného v § 58 odst. 5 tr.zákoníku. Je to proto, že povaha takto spáchaného pokusu zvláště závažného zločinu vraždy nedovoluje uzavřít, že vzhledem k ní a vzhledem k závažnosti pokusu by použití trestní sazby odnětí svobody tímto zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání. Protože je zde na jednu stranu malichernost důvodů vedoucích obžalovaného k spáchání takto závažné trestné činnosti, charakter důsledků, které byly jeho jednáním způsobeny a absence náležité sebereflexe, když projevy lítosti obžalovaného v hlavním líčení nepovažuje soud za upřímné, na stranu druhou je to částečná úhrada způsobené škody, dobrá možnost resocializace a znalkyněmi vyloučené nebezpečí recidivy tohoto jednání, bude-li s obžalovaným odborně pracováno, přikročil soud k ukládání trestu mezi čtvrtinou a třetinou zákonné trestní sazby, konkrétně v délce 14-ti let a 6-ti měsíců.

Co se týče otázky zařazení pro výkon tohoto trestu, krajský soud, zejména s ohledem na závěry znalkyň, které hovoří o tom, že obžalovaný je schopen poučení a vyvození žádoucích závěrů z výkonu trestu, nepovažuje za nutné využít zcela ustanovení § 56 odst. 2 písm. d) tr.zákoníku a obžalovaného pro výkon trestu zařadit do nejprísnejšího druhu věznice tj. věznice se zvýšenou ostrahou. Soud je přesvědčen, že je důležité, aby s osobou obžalovaného bylo ve výkonu trestu zejména psychologicky pracováno, aby získal žádoucí náhled na svoji trestnou činnost i na svůj budoucí život, aby se snažil zvládnout alkoholovou závislost, což vše bude možno lépe zajistit ve věznici s ostrahou a nikoliv ve věznici se zvýšenou ostrahou, která tak není nezbytná k působení na obžalovaného, aby vedl řádný život. Proto bylo využito moderačního ust. § 56 odst. 3 tr.ř. a obžalovaný byl pro výkon trestu zařazen do mírnějšího druhu věznice.

Pokud pak jde o otázku zajištěné střelné zbraně, navrhováno bylo, aby bylo rozhodnuto ve smyslu § 101 tr.zákoníku o jejím zabránění, nicméně krajský soud s odkazem na ust. § 70 odst. 3 tr.zákoníku konstatuje, že v daném případě ji pachatel držel v rozporu s jiným právním

předpisem (zákon č. 119/2002 Sb. o zbraních a střelivu), věc nebo jinou majetkovou hodnotu, které bylo užito k spáchání trestného činu a je možno uložit propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, protože tato věc náležela obžalovanému ve smyslu § 70 odst. 2 tr.zákoníku, když ji získal, „dědictvím“ po svém otci. Proto je možno použít právě ust. § 70 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku k uložení tohoto druhu trestu a nikoliv ochranného opatření ve smyslu § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku.

IV.

Náhrada škody

Konečně se krajský soud zabýval také otázkou náhrady škody, která v daném případě byla vyjádřena bolestným a ztrátou společenského uplatnění a náklady vynaloženými zdravotní pojišťovnou na jeho léčení. Krajský soud sice vyslechl MUDr. Křikavu, který lékařské hodnocení o zranění poškozeného vypracoval. Protože škoda uplatněná poškozeným byla obžalovaným uhrazena, tento byl se svým uplatněným nárokem na náhradu škody ve smyslu § 229 odst. 1 tr. řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, když uplatněný nárok nevzal zpět. Škodou přitom nejsou prostředky, které byly poškozeným vynaloženy na výdaje nutné k uplatnění takto vzniklé škody, neboť tam je rozhodováno soudem ve smyslu ust. § 154 tr. řádu, což jsou náklady potřebné k účelnému uplatnění nároků v trestním řízení. V daném případě by v úvahu mohlo přicházet ust. § 154 odst. 2 tr. řádu O těch však může být rozhodováno až poté, co bude rozhodnutí v trestním řízení pravomocné.

Co se pak týče uplatněného nároku zdravotní pojišťovny, jsou zde dány předpoklady pro vznik odpovědnosti za škodu, neboť je tu protiprávní jednání obžalovaného ve smyslu § 420 odst. 1 a 415 o.z. (každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti a každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku, přírodě a životním prostředí), škoda vyčíslená zdravotní pojišťovnou za léčení poškozeného, a příčinná souvislost mezi nimi. To znamená, že v daném případě obžalovaný porušil tuto obecnou prevenční povinnost a odpovídá tak za škodu, kterou takto způsobil. Škoda se ve smyslu § 442 odst. 2 o.z. se hradí v penězích. Za této situace proto krajský soud konstatuje, že je na místě, aby byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit škodu, která byla náležitým způsobem doložena a v rámci dokazování v této věci prokázána. Ve vztahu k ní proto bylo rozhodnuto podle § 228 odst. 1 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8-mi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Vrchnímu soudu v Praze cestou soudu podepsaného.

Odvolání má odkladný účinek.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se jej výslovně vzdal.

Tábor, 16. prosince 2013

Mgr. Petr Černý
předseda senátu